

Arrest

nr. 242 207 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 236 354 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 juni 2020, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 26 mei 2020 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de gerechtelijke sectie van de dienst vreemdelingenzaken op 26/05/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: K.

voornaam: H.

geboortedatum. (...) 1981

geboorteplaats: O.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias K. I. (...) en Z. Y. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart omwille van economische motieven in België te verblijven. Betrokkene verklaart verder niet te kunnen terugkeren naar Marokko omwille van eventuele schuldeisers. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont op geen enkel manier aan dat dit ook daadwerkelijk het geval is. Betrokkene verklaart verder een zus te hebben in België maar toont op geen enkele manier aan dat hij hier ook feitelijk een gezinsleven mee onderhoud zoals bedoelt art 8 EVRM. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar schuldeisers zou hebben. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. T., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Anderlecht en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127 bis, de betrokkene, K., H., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkeerzeel vanaf 26/05/2020.
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig laten weten dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 26 mei 2020, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

4. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41, §1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het tegensprekelijsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Première branche : violation de la loi sur l'emploi des langues.

En ce que la décision attaquée est rédigée en néerlandais uniquement.

Alors que le requérant est francophone et réside à Bruxelles, où il a été arrêté.

L'emploi des langues en matière administrative est d'ordre public.

L'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative du 18 juillet 1966 dispose que :

§ 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

Le requérant fait exclusivement usage du français qu'il parle couramment et ne comprend pas du tout le néerlandais. Il a été interrogé en français et a pourtant été invité à signer des documents dont la décision attaquée rédigé dans une langue qu'il ne comprend pas.

On n'aperçoit pas du tout pour quelles raisons l'Office des Etrangers a souhaité rédiger la décision en néerlandais. D'autant plus que les décisions d'ordre de quitter le territoire sont souvent bilingues.

L'utilisation exclusive du néerlandais dans la décision attaquée est une violation de la loi sur l'emploi des langues et entraîne l'illégalité de la décision.

Dans l'arrêt de Votre Conseil n° 247 814 qui refuse la suspension en extrême urgence, il a été jugé que la décision pouvait être prise en néerlandais conformément à l'article 17 de la loi sur l'emploi des langues.

Or cet article concerne les rapports entre administrations locales, pas les rapports entre une administration et un particulier.

Tout d'abord, il convient de souligner que l'Office des Etrangers est un service central.

Ensuite, un étranger est un sujet de droit, pas simplement l'objet du contrôle et de la décision. L'article 17 qui indique qu'on doit utiliser la langue du fonctionnaire fait référence aux rapports entre les

administrations. La décision attaquée s'adresse au requérant et n'est pas uniquement une communication entre l'Office des Etrangers et le commissariat de police.

En tant que sujet de droit, le requérant a le droit de recevoir une décision dans une langue qu'il comprend. Le requérant s'exprime parfaitement en français et il a expressément demandé à faire usage du français.

La décision attaquée viole l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative.

Deuxième branche : Violation de l'Arrêté ministériel du 23 mars 2020 portant des mesures d'urgence pour limiter la propagation du coronavirus COVID-19 et violation des principes de bonne administration, en particulier les principes de prudence et de bonne foi.

L'impossibilité actuelle de se rendre au Maroc est évidente pour des raisons de santé publique.

L'article 7 de l'AR Covid 19 indique de manière non équivoque :

« Les voyages non essentiels au départ de la Belgique sont interdits. »

Au Maroc également, il y a des mesures de confinement et les vols internationaux sont interdits.

Selon l'Ambassade de France au Maroc, le confinement y est actuellement prévu jusqu'au 10 juin.

Le confinement est actuellement en vigueur jusqu'au 10 juin.

La partie adverse ne peut pas l'ignorer.

La légalité de la décision s'examine le jour où elle est prise. Or le jour où elle prend la décision attaquée, la partie adverse sait que le requérant ne peut pas quitter le territoire sans délai.

La partie adverse prend une décision impossible à exécuter et en contradiction avec l'arrêté ministériel précité.

Ce faisant la décision attaquée viole les dispositions légales concernant les mesures d'urgence pour limiter la propagation de la pandémie.

Non seulement la décision viole l'arrêté ministériel Covid 19, mais l'Office des Etrangers fait preuve d'un manque de prudence incompréhensible et condamnable.

De surcroît, la partie adverse fait preuve d'une mauvaise foi manifeste, puisqu'elle prend une décision alors qu'elle sait qu'elle est dans l'incapacité de l'exécuter sans délai.

Le but réel de la décision est de détenir le requérant. Il n'est légalement pas possible de détenir en détention administrative sans ordre de quitter le territoire sans délai. La partie adverse prend cette décision impossible, sans intention de l'exécuter réellement, dans l'unique but de détenir le requérant.

La décision ne repose donc pas sur des motifs légitimes. La détention administrative est l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire. Pas l'inverse. Or en l'espèce, il est évident que la détention administrative est le but principal recherché par l'Office des Etrangers et que l'ordre de quitter le territoire sans délai - alors qu'il est impossible de le faire - n'est que le prétexte.

Ce faisant la décision est manifestement illégale.

Troisième branche : violation des articles 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

En ce que l'ordre de quitter le territoire est donné sans délai.

Alors que l'article 7 prévoit que la règle est d'accorder un délai pour quitter le territoire.

L'article 7 dispose en effet que :

Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.

Et alors que l'article 74/1 4 prévoit que le délai normal accordé pour quitter le territoire est de 30 jours.

L'article 74/1 4 dispose que :

§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1 er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue [2 une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale]2, ou;

4° [3 ...]3

5° [3 il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;]3

6e [3 la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.]3 Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.

L'octroi d'un OQT sans délai est l'exception à la règle. Lorsque la partie adverse décide de faire usage de l'exception, elle doit à tout le moins le motiver.

Or en l'espèce, elle fait usage de l'exception sans expliquer pourquoi, mais en plus elle donne l'ordre de quitter le territoire sans délai à un moment où il est matériellement impossible de quitter le territoire sans délai.

Dans l'arrêt n°247 814 du 4 juin, Votre Conseil indique qu'il y a des vols vers le Maroc. C'est faux. Le Maroc a fermé son espace aérien depuis le 17 mars 2020 et jusqu'à ce jour. Seuls des vols spéciaux de rapatriement de ressortissants européens vers l'Europe ont eu lieu.

Sur le site du Ministère des Affaires Etrangères belge on peut lire encore au jour où le présent recours est rédigé :

Les voyages vers le Maroc et au départ du Maroc sont donc tous suspendus jusqu'à nouvel ordre.

Les autorités belges continuent de suivre l'évolution de la situation au jour le jour et restent en contact étroit avec les autorités marocaines.

L'Etat belge sait pertinemment au moment où la décision attaquée est prise que l'exécution de cette décision est impossible.

Ce faisant la décision viole les articles 7 et 74/1 4 de la loi, mais également son obligation de motivation in concreto.

Troisième branche : violation de l'obligation de motivation formelle.

En ce que la décision attaquée est muette sur la pandémie actuelle et sur la fermeture des frontières. Alors que la situation liée à la pandémie de Covid 19 est tout à fait particulière et inédite. C'est la première fois que toutes les frontières sont fermées et que tous les éloignements sont suspendus.

L'obligation de motivation formelle impose de donner dans la décision les considérations de droit et de fait.

La décision est motivée en droit, elle fait référence aux dispositions légales applicables. Elle n'est pas contre pas du tout motivée en fait.

Rien n'est dit sur la situation particulière liée à la pandémie et à la suppression des vols internationaux. Tout est fait comme si cette situation était inexistante.

Or une décision qui ordonne de quitter le territoire sans délai et qui ordonne la reconduite à la frontière devait tenir compte de la fermeture des frontières et être motivée sur ce point.

Ce faisant la décision viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et la loi sur la motivation formelle.

Quatrième branche : violation de l'article 8 de la CEDH

En ce que l'acte attaqué considère que l'obligation de retour imposée au requérant n'emporte pas une rupture de sa vie familiale au regard de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales mais qu'elle est muette sur la question de la vie privée;

Alors qu'il appartient à la partie adverse de motiver sa décision en tenant compte de la vie privée du requérant.

*A cet égard, votre Conseil a rappelé les principes suivants dans un arrêt n° 74 258 du 31 janvier 2012 :
« L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :*

'1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui '.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, §21).

[...]

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance

des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/Belgique, § 53), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. »

Dans un autre arrêt nc82.029 du 31 mai 2012, Votre Conseil rappelle les notions de vie familiale et de vie privée.

« L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. (...). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. »

La décision attaquée est muette sur la notion de vie privée.

Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive.⁴ Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir.

En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

« Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur.

*Dans l'affaire *McFeeley c/ Royaume-Uni*, la Commission suggéra que les relations avec d'autres étaient également importantes pour les détenus et que le respect de la vie privée requérait donc la possibilité d'avoir certains contacts avec la collectivité pénitentiaire. La liberté de s'associer à d'autres personnes constitue par conséquent un aspect social de la vie privée.*

Selon certains Juges de la Cour, la vie privée engloberait même la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté, de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistiques.

Dans le cas d'espèce, le requérant vit en Belgique depuis dix ans. Il y a construit l'ensemble de ses attaches sociales. Il a bâti sa vie d'adulte en Belgique. Il a essayé d'y construire un avenir professionnel. Il a tenté de régulariser sa situation via le travail et a été victime d'un employeur sans scrupule qui a abusé de sa naïveté (pièce 3).

*Dans l'affaire *Niemietz c/ Allemagne*⁷⁶, la Cour a admis que certaines relations personnelles nouées dans le cadre professionnel pouvaient relever de la notion de vie privée.*

En ce qui concerne la vie familiale, le requérant a une compagne de nationalité belge depuis un an. Celle-ci est venue à l'audience en extrême urgence, elle a déposé une attestation pour expliquer son souhait de voir son compagnon rester auprès d'elle et le conseil de l'Office des Etrangers a dit ne pas contester l'existence de cette relation.

L'absence de tout examen de la vie privée et familiale du requérant dans la décision attaquée viole l'article 8 de la CEDH mais également l'obligation de motivation formelle.

Cinquième branche : violation de l'article 3 CEDH.

En ce que la décision est motivée au regard de l'article 3 de la CEDH, sans aucune référence à la pandémie.

Alors que la raison d'être de la fermeture des frontières et de l'interdiction des voyages internationaux est d'éviter une contamination par un virus qui peut être mortel. La partie adverse ne pouvait donc pas motiver sa décision au regard de l'article 3 de la CEDH sans exposer les mesures prises - ou pas - pour éviter la contamination.

Il y a pourtant unanimité au niveau international pour demander aux Etats de ne pas prendre de mesures d'éloignement avec détention pendant la pandémie.

Par une déclaration du 26 mars 2020, la Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe a appelé les Etats membres à « libérer les migrants en détention administrative pendant la crise du Covid-19 » en raison de l'absence de perspective d'éloignement mais aussi du risque de contamination des migrants et du personnel de l'impossibilité de faire respecter les recommandations sanitaires dans les centres fermés :

« Face à la pandémie mondiale de Covid-19, de nombreux Etats membres ont dû suspendre les retours forcés de personnes qui ne sont plus autorisées à rester sur leur territoire (y compris en application du règlement de Dublin) et rien ne permet de savoir quand ces retours seront de nouveau possibles. Selon le droit relatif aux droits de l'homme, la détention de migrants aux fins de tels renvois n'est légale que si les renvois peuvent effectivement avoir lieu. A l'évidence, cette perspective n'est pas envisageable dans la plupart des cas pour le moment. En outre, les structures de détention des migrants ne permettent généralement pas de garantir une véritable distanciation sociale ni de prendre les autres mesures nécessaires pour éviter une contamination des migrants et du personnel par le Covid-19. »

La partie adverse connaît les risques liés à la pandémie et sait que les risques sont accrus en cas de détention. Pourtant elle prend la décision attaquée, en motivant par rapport à l'article 3 de la CEDH en cas de retour au Maroc comme si la pandémie n'existait pas.

Dans l'arrêt n°247 814, Votre Conseil indique que le requérant n'a pas fait état de sa crainte par rapport au coronavirus. Vu la notoriété de la pandémie, il ne faut pas qu'une personne en parle pour que l'Etat belge ait connaissance du risque. L'article 3 CEDH est d'ordre public et absolu. Toute décision administrative doit en tenir compte. Le silence de la décision sur la pandémie est scandaleux.

Ce faisant la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH."

4.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, van het tegensprekelijsheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel zonder echter in het verdere betoog te verduidelijken hoe deze beginselen door de bestreden verwijderingsmaatregel zouden zijn geschonden.

Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker gewag maakt van een manifeste appreciatiefout en van tegenstrijdige en ondeugdelijke motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

4.2. In het eerste middelenonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 41, §1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Deze bepaling luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Noch het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens zijn echter een *"akte"* waaromtrent de verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. De verzoeker kan *in casu* dan ook niet dienstig aanvoeren dat hij uitdrukkelijk heeft gevraagd om de Franse taal te gebruiken. De bestreden beslissingen zijn niet het gevolg van een of andere aanvraag van de verzoeker, maar het zijn ambtshalve beslissingen genomen na controle of de verzoeker aan de verblijfswetgeving voldeed. Artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken is in deze situatie niet van toepassing (*cf.* RvS 3 september 1999, nr. 82.183; RvS 1 oktober 2001, nr. 99.326; RvS 23 november 2009, nr. 198.142; RvS 28 januari 2011, nr. 211.569).

Er kan in deze situatie dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 41, §1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissingen politiematregelen zijn, die met toepassing van artikel 7, eerste lid en tweede lid, van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 6, §1 en 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kunnen worden getroffen door de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen (voor het bevel om het grondgebied te verlaten) en door de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren (voor de beslissing tot terugleiding naar de grens).

De thans bestreden beslissingen werden getroffen door de heer T. K., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat dus om een personeelslid van een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. Bij het treffen van politiematregelen, zoals *in casu*, is deze ambtenaar onderworpen aan de bepalingen van artikel 39, §1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*cf.* RvS 28 februari 2011, nr. 211.569).

Artikel 39, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt ter zake als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.”

In casu kan de zaak worden gelokaliseerd in Brussel-Hoofdstad, nu de verzoeker werd aangetroffen in illegaal verblijf door de lokale politie van Anderlecht. Conform artikel 39, § 1 *juncto* artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken dienden de bestreden beslissingen in deze situatie te worden genomen in de taal van de taalrol waartoe de beslissingnemende ambtenaar behoort. De verzoeker toont niet aan en uit niets blijkt dat *in casu* aan dit voorschrift niet werd voldaan.

Het eerste middelenonderdeel is ongegrond.

4.3. In het tweede middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoeker wijst erop dat niet-essentiële reizen vanuit en naar België verboden zijn krachtens artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Hierdoor zou de verzoeker het grondgebied niet onmiddellijk kunnen verlaten en zou het van onbehoorlijk bestuur getuigen om een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een beslissing tot terugleiding naar de grens te treffen waarvan het duidelijk is dat deze beslissingen niet uitvoerbaar zijn gelet op de strijdigheid met het bovenvermelde ministerieel besluit.

Artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden.”

De verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan de thans bevolen terugkeer naar Marokko moet aanzien worden als een niet-essentiële reis. In de eerste plaats moet hieromtrent worden opgemerkt dat de terugkeer van eigen onderdanen naar het land van herkomst niet valt onder de gebruikelijke betekenis van een “reis” of het Franstalige “voyage”. Voorts bevat het voornoemde ministerieel besluit geen enkele bepaling die aan derdelanders een verbod oplegt om terug te keren naar hun land. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de terugkeer naar zijn land van herkomst onder het toepassingsgebied valt van artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken.

Bovendien moet erop worden gewezen dat het middel op dit punt thans juridische grondslag mist nu het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken werd opgeheven (artikel 25 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken). Het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België betrof hoe dan ook slechts een tijdelijk gegeven. De verzoeker kan daarom, nog los van hetgeen voorafgaat, niet ernstig beweren dat het bestreden terugkeerbesluit (“*bevel om het grondgebied te verlaten*”) en het samen met dit terugkeerbesluit uitgevaardigde verwijderingsbesluit (“*beslissing tot terugleiding naar de grens*”) onmogelijk kunnen worden uitgevoerd.

Uit geen enkele bepaling betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt overigens dat de gemachtigde geen bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek zou kunnen treffen indien de effectieve verwijdering naar het land van herkomst niet op zeer korte termijn kan worden uitgevoerd. In tegendeel voorziet artikel 7, eerste lid *juncto* artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en tweede lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk in de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan wanneer er een risico op onderduiken is. De verzoeker betwist op zich niet dat *in casu* op goede gronden werd besloten dat er in zijn hoofdte een risico op onderduiken bestaat.

Bovendien voorziet artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling, wanneer de gemachtigde heeft beslist om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en om bijgevolg tot de terugleiding naar de grens over te gaan (*quod in casu*), kan worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, en dit “*meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert*” en “*zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan*”. Deze termijn van twee maanden kan, overeenkomstig artikel 7, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, verlengd worden met twee maanden wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder niet hebben getalmd met het nemen van de nodige stappen om de verzoeker effectief te kunnen verwijderen naar zijn land van herkomst. Op 28 mei 2020 werd immers reeds aan de consul-generaal van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen gevraagd om voor de verzoeker, die de alias Y. Z. voert, een reisdocument te verkrijgen teneinde hem te kunnen verwijderen naar Marokko. Gelet op de hoger aangehaalde regelgeving die in dergelijke omstandigheden de mogelijkheid voorziet om de vreemdeling tot vier maanden vast te houden teneinde de effectieve verwijdering te realiseren, is het, ondanks de tijdelijke maatregelen inzake de beteugeling van de COVID19-pandemie, niet onzorgvuldig of getuigt het niet van kade trouw dat de gemachtigde *in casu* heeft beslist om een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek, af te leveren.

Waar de verzoeker stelt dat ook Marokko de grenzen heeft gesloten en dat internationale vluchten er verboden zijn, merkt de Raad op dat de weblink van de Franse ambassade te Marokko waarnaar de verzoeker in voetnoot verwijst, niet (langer) werkzaam is en een foutmelding geeft. De verzoeker verwijst in het derde middelenonderdeel nog naar een website van de dienst Buitenlandse Zaken. Deze website wordt evenwel steeds *geupdated* en zij vermeldt thans niet meer hetgeen in het verzoekschrift wordt geciteerd. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker hierover geen bijkomende inlichtingen verschaft. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de verzoeker geen actueel belang meer heeft bij zijn betoog, daar de in voetnoot opgegeven mededeling van de dienst Buitenlandse Zaken thans

vermeldt dat de Marokkaanse grenzen voor Marokkaanse onderdanen reeds vanaf 15 juli 2020 zijn geopend en dat zowel het luchtverkeer als twee ferryverbindingen operationeel zijn.

De verzoeker blijft aldus in gebreke om concreet aan te tonen dat de verweerder hem, als Marokkaanse onderdaan, omwille van de volksgezondheid, onmogelijk binnen de vier maanden na het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel kon verwijderen naar zijn land van herkomst.

Een schending van (artikel 7 van) het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel is derhalve niet aangetoond.

4.4. In een derde middelenonderdeel verwijst de verzoeker naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker geeft aan dat in de regel een termijn van 30 dagen wordt voorzien om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Samen met de verzoeker moet er evenwel op worden gewezen dat hierop uitzonderingen zijn voorzien. Zo bepaalt artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden akte wel degelijk de redenen aangeeft waarom hij gebruik maakt van de uitzondering om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/03/2014 dat hem betekend werd op 18/03/2014 door de politiezone Halle. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

De verzoeker toont niet aan waarom deze concrete motieven niet zouden volstaan.

In zoverre de verzoeker stelt dat hij materieel in de onmogelijkheid is om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, beperkt hij zich tot een eenvoudige en blote bewering waarmee hij geen afbreuk kan doen aan de hierboven geciteerde motieven. Hoger werd reeds geoordeeld dat de verzoeker niet concreet heeft aangetoond dat hij om redenen van volksgezondheid niet zou kunnen worden gerepatrieerd naar zijn land van herkomst en dat het geenszins illegitiem is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek wanneer de effectieve verwijdering niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

De verzoeker verliest in heel zijn betoog, ook in het tweede middelenonderdeel, overigens geheel uit het oog dat hem niet wordt gevraagd om het grondgebied op vrijwillige wijze onmiddellijk te verlaten, maar dat in tegendeel, middels de beslissing tot terugleiding naar de grens, wordt voorzien in een

dwanguitvoering door de overheid. Het is *in casu* dan ook geheel niet relevant om zich te buigen over de vraag of het voor de verzoeker mogelijk zou zijn om op eigen houtje terug te keren naar Marokko. Bovendien laten eventuele moeilijkheden bij de effectieve tenuitvoerlegging van het bestreden bevel en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens de wettigheid van deze beslissingen onverlet.

De verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, noch van de formele dan wel materiële motiveringsplicht.

4.5. De verzoeker voert in een vierde onderdeel (dat verkeerdelijk nogmaals als derde onderdeel werd weergegeven) de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden akte blijkt op welke wettelijke en feitelijke gronden de gemachtigde zich heeft gebaseerd om te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), alsook tot de terugleiding naar de grens. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot terugleiding naar de grens maakt uitdrukkelijk toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde licht op zeer concrete en uitvoerige wijze toe op welke feitelijke gronden hij zich heeft gebaseerd om vast te stellen dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten (*cf.* artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet), en om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat zodat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt geboden (*cf.* artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Ook met betrekking tot de terugleiding naar de grens wordt concreet geduid waarom de gemachtigde deze maatregel nodig acht. De terzake in de bestreden akte opgenomen juridische en feitelijke overwegingen worden door de verzoeker niet betwist.

De verzoeker geeft enkel aan dat in de bestreden akte geen motivering kan worden teruggevonden omtrent de actuele COVID-19-pandemie en omtrent de sluiting van de grenzen en de opschorting van de internationale vluchten. Dienaangaande merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht enkel een positieve motiveringsplicht inhoudt, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens op zich geenszins het antwoord uitmaken op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel maatregelen inhouden die zijn gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden akte zelf niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing opgenomen juridische en feitelijke overwegingen niet zouden volstaan om tegemoet te komen aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Een schending van deze bepalingen is niet aangetoond.

4.6. In een vijfde middelenonderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de formele motiveringsplicht.

In het verzoekschrift wijst de verzoeker erop dat hij sinds tien jaar in België woont en dat hij hier een privéleven heeft uitgebouwd. De verzoeker stelt dat hij zijn situatie heeft trachten te regulariseren door middel van een tewerkstelling, doch hij zou het slachtoffer zijn geworden van een malafide werkgever en heeft tegen hem een klacht ingediend (stuk 3, inventaris verzoekschrift).

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker zich enerzijds beperkt tot de loutere bewering dat hij gedurende zijn tienjarig verblijf in België een privéleven heeft uitgebouwd en dat er anderzijds slecht één document wordt voorgelegd dat stelt dat de verzoeker een klacht heeft ingediend tegen zijn werkgever. Uit dit document kan echter nog niet blijken hoe lang de verzoeker precies zou hebben gewerkt en over welke werkzaamheden het precies ging. Er wordt dan ook geen enkel concreet element naar voor gebracht omtrent de precieze aard en de hechtheid van de banden die de verzoeker in België heeft opgebouwd. Deze banden hebben zich bovendien ontwikkeld in een tijd waarin de verzoeker zich ervan bewust was of minstens diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Uit het administratief dossier blijkt immers dat aan de verzoeker reeds in maart 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en dat jegens hem toen ook een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. De verzoeker heeft deze beslissingen op 18 maart 2014 voor ontvangst getekend en is hiervan dus op de hoogte.

De verzoeker diende zich er dan ook terdege van bewust te zijn dat hij niet over een verblijfsrecht beschikte die hem feitelijk in staat kon stellen om in België een privéleven te ontwikkelen. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu wordt niet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een langdurig verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat hij reeds tien jaar in België verblijft. De gemachtigde heeft desbetreffend op goede gronden tegengeworpen dat niet blijkt dat de verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en hij heeft tevens op goede gronden vastgesteld dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 18 maart 2014 werd betekend door de politiezone Halle.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing(en) zou(den) indruisen tegen enig in België ontwikkeld privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot het beweerd gezinsleven met mevrouw Z. M., die de terechtzitting inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft bijgewoond en waaromtrent op dat ogenblik ook een verklaring werd neergelegd, merkt de Raad op dat de verzoeker op 26 mei 2020 de kans heeft gehad om deze beweerd gezinsband naar voor te brengen. Op de vraag of de verzoeker in België een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft (gehoorverslag, vraag 7), antwoordde de verzoeker evenwel ontkennend. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten dat hij geen rekening hield met een duurzame relatie die op het moment van de bestreden beslissing(en) uitdrukkelijk werd ontkend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat er enkel een zeer beknopte verklaring op eer wordt bijgebracht, die op geen enkel ogenblik (ook niet nadat de Raad in zijn arrest nr. 236 354 van 4 juni 2020 had aangegeven dat de verklaring op eer geen beschermenswaardig gezinsleven in België aantoonde) door enig ander overtuigend stuk wordt gestaafd en die op zich niet verder strekt dan de loutere bewering dat de verzoeker en mevrouw Z. M gedurende een jaar een relatie hebben en een gezamenlijke toekomst beogen. Een dergelijke loutere bewering van mevrouw Z. M., terwijl de verzoeker zelf het bestaan van een duurzame relatie in België heeft ontkend, volstaat niet om concreet

aannemelijk te maken dat de verzoeker in België met mevrouw Z. M. een gezinsleven heeft opgebouwd dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing(en) enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven in het gedrang zou(den) brengen.

4.7. In het zesde en laatste middelenonderdeel maakt de verzoeker gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming kunnen volgens het EHRM verder enkel aanleiding geven tot een non-refoulementverplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, *Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië* (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op een medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat de betrokkene aan een medische aandoening lijdt die een voldoende ernstig karakter heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak *D t. het Verenigd Koninkrijk*, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

De verzoeker beperkt zich in zijn uiteenzettingen echter tot een uiterst vaag betoog dat vermeden moet worden dat hij wordt blootgesteld aan een besmetting met het COVID-19-virus. De Raad stelt vast dat de verzoeker in gebreke blijft om enig concreet gegeven bij te brengen omtrent de omvang van de COVID-19 verspreiding in Marokko, dan wel omtrent de specifieke maatregelen die de Marokkaanse overheid in het kader van deze pandemie heeft genomen. Uit niets blijkt bovendien dat de verzoeker reeds besmet zou zijn met dit virus of dat hij, bij besmetting, een verhoogd risico zou lopen op een letale afloop. In tegendeel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker in het gesloten centrum door een arts werd onderzocht en dat deze arts heeft geattesteerd dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. De loutere en abstracte vrees voor besmetting bij een verwijdering naar Marokko, volstaat op zich niet om aan te tonen dat de verzoeker een concreet risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat de Commissaris voor de Rechten van de Mens de lidstaten van de Raad van Europa heeft opgeroepen om de detentie van migranten tijdens de COVID-19-pandemie te beëindigen en waar hij stelt dat de risico's voor besmetting in detentie groter zijn, wijst de Raad er nogmaals op dat hij geen rechtsmacht heeft inzake de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte vervat zit. De Raad kan omtrent deze kritiek dan ook geen uitspraak doen.

In de mate dat de verzoeker de schending beoogt aan te voeren van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat in de bestreden akte wel degelijk wordt gemotiveerd inzake de bestaanbaarheid van de verwijderingsmaatregel met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Ter zake werden in de bestreden akte de volgende motieven opgenomen: *“Betrokkene verklaart omwille van economische motieven in België te verblijven. Betrokkene verklaart verder niet te kunnen terugkeren naar Marokko omwille van eventuele schuldeisers. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont op geen enkel manier aan dat dit ook daadwerkelijk het geval is.”*

Dat er niet expliciet wordt gemotiveerd omtrent de COVID-19-pandemie, impliceert nog niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn. Zoals hoger reeds werd besproken, houdt de formele motiveringsplicht immers enkel een positieve motiveringsplicht in. Dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Hieraan is *in casu* voldaan. Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens op zich geenszins het antwoord uitmaken op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel maatregelen inhouden die zijn gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden akte zelf niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden. De verzoeker betwist niet dat hij enkel heeft verklaard dat hij niet terug kan keren naar Marokko omwille van problemen met schuldeisers. Aangezien niet blijkt dat de verzoeker melding heeft gemaakt van enige vrees voor besmetting met COVID-19, valt niet in te zien waarom hieromtrent zou moeten worden gemotiveerd. Bovendien is het eigen aan een pandemie dat overal ter wereld een kans bestaat op besmetting. De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat er op het moment van de bestreden akte in Marokko een significant groter risico was op een besmetting met COVID-19 dan dat dit in België het geval was. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het schandalig is dat er niet wordt gemotiveerd omtrent enig risico op besmetting met COVID-19 bij terugkeer naar Marokko.

Tot slot dient te worden herhaald dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere en algemene bewering als zouden de grenzen gesloten zijn en de internationale vluchten zijn opgeschort. Hierboven werd echter reeds geduimd dat deze situatie niet langer actueel is.

4.8. Het enig middel is bijgevolg in al zijn onderdelen, en voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE